

„Cour” in Noord-Frankrijk uit Villeneuve bij Avignon, (de laatste gedeeltelijk ge-aquarelleerd), zijn hiervan het belangrijkste. In beide treft het blonde in de schaduw, het blonde in het zonlicht, op den muur en op de kleeren van de vrouwen, die onder een ouden boom lezen en naaien. En het kleurige in de groep treft als bij frissche bloemen. Mooi donkeren hun hoofden tegen de blonde omgeving. De compositie is evenwichtig. Intieme rust gaat er van uit. De stemming van het moment is er krachtig in uitgedrukt. Ongetwijfeld heeft de schilderes zich in deze beide teekeningen geheel gegeven.

Fraukje Wartena, eene Friesche van geboorte, had haar opleiding aan de Normalschool voor teekenonderwijs te Amsterdam onder den heer Huiberts en was ook leerling van Oldewelt. Aanvankelijk wijdde zij zich in hoofdzaak aan het onderwijs en kon eerst op rijperen leeftijd zich uitsluitend met de kunst bezig houden. Het verkrijgen van een zoo lang gewenschte vrijheid, deed haar op de gedwongen rust de schade inhalen. Na in Rolde en Halen hard gewerkt te hebben, trok zij achtereenvolgens naar Brugge, Dordt, Nunspeet en den Haag. De laatste twaalf jaren werkte zij te Laren. Des zomers reisde zij veel en schilderde o.a. in Bretagne, Normandië en midden-Frankrijk. Sedert kort woont Fraukje Wartena te Bergen, waar het blonde in de natuur haar zeer aantrekt en van waar wij dus goed werk mogen verwachten.

A. O.

RIK WOUTERS.

In het Prentenkabinet exposeert een Belg, Rik Wouters (die hoewel nog jong, als beeldhouwer al een stuk loopbaan achter zich schijnt te hebben) teekeningen in kleuren. Het zijn geen aquarellen zooals de Haagsche meesters die maakten en Breitner en Witsen ook nog, maar gekleurde teekeningen.

Het is alles zeer breed en smakelijk ge-

daan, soms wellicht iets te overmoedig. Maar de kunstenaar boetseert in groote lijnen met een waarlijk zeldzame vastheid — en dan is er toch ook vooral het vreugdige van het werk dat ons zoo bijzonder en zoo benijdenswaard voorkomt in dezen tijd van zorgelijke en redekavelende zoekers. Een zoo onafgebroken reeks opzettelijk-schetsmatig gebleven teekeningen, die de frischheid, maar ook de haastigheid van krabbels behielden, maakt ons even wel onrustig; doch als wij een deel er van stuks voor stuks aankijken, treft ons de raakheid van de lijnen en de pittigheid van de geheele conceptie.

Het is opmerkelijk dat deze het licht en de ruimte minnende schilder met zooveel voorkeur, of althans zoo zonder het anders te willen of te zoeken, de weinig intieme aspecten van onze moderne stadswijken afbeeldt en dat zijn karakteristiek zich ook zeer weinig gelegen laat liggen aan de romantiek van de toch soms zeer „pittoreske” gevallen aan kaden met loodsjes, bouwvalletjes en verlaten uitbouwsels. Zoo geeft hij ook van het interieur niet het stemmige, gedempte, stille. Hij is een pétillant uitbeelder van het moderne leven, wiens breed-aanduidende trant den beeldhouwer nog in herinnering brengt, maar in wiens kleur men toch den ras-schilder herkent. In zijn frischheid toont deze waarlijk zeer belangrijke schilder geestigheid, zooals vooral een van die zeer knappe teekeningen van varkens bewijst, en ook enkele gevallen van meisjes buiten. De kamers met daarbij een gezicht op de straat zijn veelvuldig, en typisch voor den lichtlievenden geest van den schilder is het, dat wij bijna zouden behooren te zeggen: stadsgezichten met een kamer erbij, want niet het binnenlicht predomineert en laat even het buitenlicht schitteren, maar alles baadt in de open weelde van het volle daglicht. Een stevig en vreugdig talent, waaraan niet alle overmoed, maar dan toch elke wrangheid vreemd is.

C. V.